

Arrest

nr. 49 617 van 15 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 24 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TIMMERMANS en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger van de Democratische Republiek Congo (DRC) te zijn, afkomstig van Kinshasa. U verhuisde in 2004 met uw ouders naar Songololo maar u keerde in 2006 terug naar Kinshasa om uw studies verder te zetten. Als gevolg van het overlijden van uw ouders tijdens gevechten tussen het overheidsleger en de Bundu dia Kongo begin februari 2007 diende u uw studies echter stop te zetten. U had geen familie meer en trok ten einde raad naar (D.D.), een oude vriend van uw vader. Hij bood u onderdak aan en u woonde tot september 2009 bij hem en zijn familie in. In juli 2009 verliet (D.) Kinshasa samen met zijn vrouw en kinderen omdat hij overgeplaatst werd naar Kananga. U bleef daarentegen in zijn huis in Kinshasa wonen, samen met (D.)s schoonfamilie. In september 2009 werd u plots op straat overvallen door een bende Kuluna - bandieten - die uw naam en

verblijfplaats bleken te kennen. Vervolgens werd u thuis op 14 september 2009 door 3 broers van de echtgenote van (D.), (R.A.) genaamd, verkracht. U belde (D.) op om hem hiervan op de hoogte te brengen. Hij belde vervolgens uw belagers op, maar zij verwezen hem op hun beurt door naar (R.). Daarop gaf (R.) te kennen dat ze u niet meer in het huis wilde en dat (D.) haar familieleden hun gang moest laten gaan. U liet het hier echter niet bij en legde klacht neer bij de politie van jullie wijk, Mokali. Daar werd u beloofd dat uw belagers opgeroepen en ondervraagd zouden worden, waarna u terug naar huis keerde. Vervolgens werd u thuis op uw kamer in de nacht van 19 september 2009 opnieuw verkracht door de broers van (R.), die deze keer vergezeld waren van politieagenten in uniform. U werd achtergelaten en belde de volgende ochtend opnieuw naar (D.), die u deze keer aanraadde het huis te verlaten. U verliet de woning en zocht onderdak in het Lycee Technique waar u eerder op internaat had gezeten. In november 2009 werd u er opgezocht door uw nicht (M.A.C.) die voor haar werk naar Kinshasa verhuisd was en u aanbood bij haar in te trekken. Ze vertelde u van de schoonfamilie van (D.) vernomen te hebben dat u door de politie gezocht werd. Eind februari 2010 belde de politie bij uw nicht aan met de vraag of u bij haar woonde, hetgeen ontkend werd. Vervolgens ging u op vraag van uw nicht in maart 2010 stof kopen op de centrale markt van Kinshasa om kleren voor haar te naaien. Na uw bezoek aan de markt ging u naar het Lycee Technique om er de naaimachines te gebruiken. Op uw terugweg naar huis werd u evenwel ontvoerd door een aantal mannen in burgerkledij die riepen "daar is ze, daar is ze". Ze brachten u naar een verlaten huis op een u onbekende plaats, waar ze u vervolgens verkrachtten. Daarna bonden ze u vast en werd u aan uw lot overgelaten. Toen u even later het bewustzijn herwon, begon u om hulp te roepen. Na enige tijd kwamen een aantal buurtbewoners u bevrijden en werd u naar het ziekenhuis gebracht. Uw nicht werd op de hoogte gebracht en kwam u opzoeken in het ziekenhuis. Ze besloot dat u niet langer in de DRC kon blijven en begon uw vertrek naar het buitenland te regelen. Ze had in november al een paspoort laten maken op haar naam maar met uw foto, en zorgde nu via de Griekse ambassade voor een Schengenvisum dat u zou toelaten naar Europa te reizen. Omwille van uw gezondheidstoestand kon u echter pas op 8 april 2010 het land verlaten. U was op doorreis naar Griekenland maar werd bij een tussenlanding in België op 9 april 2010 door de Dienst Grenscontrole van de Federale Politie onderschept. Op grond van een onduidelijk reismotief en onvoldoende bestaansmiddelen werd besloten tot uw teruggrijping en vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Na de betekening van deze beslissing werd u overgebracht naar het INAD-centrum, waar u vervolgens onder uw eigen identiteit asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u pas asiel vroeg nadat u door de Dienst Grenscontrole van de Federale Politie onderschept werd en u na ondervraging over uw reismotief en bestaansmiddelen in kennis werd gesteld van de ten aanzien van u genomen beslissing tot teruggrijping en vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats (zie werkfiche kandidaat politiek vluchteling dd. 09/04/2010). U werd om 14.15 uur in kennis gesteld van de beslissing tot teruggrijping en vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, en werd vervolgens overgebracht naar het INAD-centrum waar u om 18.30 uur asiel vroeg (zie verslag Federale Politie dd. 09/04/2010 en werkfiche kandidaat politiek vluchteling dd. 09/04/2010). Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u aan dat u naar Europa reisde met de bedoeling bescherming te vragen voor de problemen die u in uw land zou ondervinden (gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd waarom u dan niet onmiddellijk bescherming vroeg aan de Belgische autoriteiten, antwoordde u niet te weten dat u dat direct moest doen (gehoorverslag CGVS, p.14). Uit het verslag van de Dienst Grenscontrole van de Federale Politie blijkt evenwel dat u bij ondervraging over uw reismotief op geen enkel ogenblik aangaf bescherming nodig te hebben, maar integendeel verklaarde als styliste in Athene (Griekenland) boetieks, parfumerieën en andere winkels te willen bezoeken (zie verslag Federale Politie dd.09/04/2010). Het feit dat u geen bescherming vroeg toen u door de Dienst Grenscontrole van de Federale Politie naar uw reismotief werd gevraagd, ondermijnt dan ook in ernstige mate de door u aangehaalde "vrees voor vervolging" of "reëel risico op het lijden van ernstige schade".

Voorts legde u ook dermate vage, tegenstrijdige en incoherente verklaringen af betreffende de kern van uw asielaanspraak dat zij de door u ingeroepen "vrees voor vervolging" of een dergelijk "risico op het lijden van ernstige schade" evenmin ondersteunen. Wanneer u gevraagd werd waarom de echtgenote van (D.D.) haar familieleden op u afstuurde, antwoordde u dat het een slechte, jaloezische vrouw is die niet wilde dat haar echtgenoot u zou helpen door uw studies te betalen (gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd waarom (D.D.) plots na zijn vertrek in 2009 uw studies wilde betalen, hetgeen hij in 2008 en in 2007 – toen u uw studies abrupt diende te beëindigen – niet had gedaan, diende u het antwoord echter schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS, p.12).

Vervolgens voegde u hier aan toe dat (R.) misschien ook dacht dat u betrekkingen had met haar man, maar u gaf toe dit eigenlijk niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.12). Voorts kan men zich ernstige bedenkingen maken bij het feit dat u thuis in uw kamer op 19 september 2009 opnieuw verkracht zou zijn door de broers van (R.), maar deze keer in het gezelschap van politieagenten in uniform die u eveneens verkrachtten (gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd waarom deze agenten u eveneens kwamen verkrachten, diende u het antwoord schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS, p.7). Waarom deze agenten u bovendien in het midden van de nacht thuis kwamen verkrachten in hun politie-uniform kon u evenmin verklaren (gehoorverslag CGVS, p.8). Maar precies omdat ze die bewuste nacht hun uniform droegen zouden ze volgens uw verklaringen nu naar u op zoek zijn (gehoorverslag CGVS, p.8). Men kan zich dan ook ernstige bedenkingen maken bij het feit dat deze agenten u in hun uniform zouden verkracht hebben en u nadien gewoon achterlieten om vervolgens naar u op zoek te gaan uit vrees dat u klacht zou neerleggen tegen hen. Gevraagd of u effectief klacht neerlegde tegen de agenten die u verkracht zouden hebben, antwoordde u overigens meermaals dat dit geen enkele zin heeft omdat de autoriteiten toch nooit zouden optreden tegen de politie (gehoorverslag CGVS, p.8 en 10-11), wat moeilijk te rijmen valt met de door u aangehaalde aanhoudende pogingen van diezelfde politie om u terug te vinden en uit te schakelen uit vrees dat u klacht zou neerleggen. Gevraagd waarom deze agenten bang zouden zijn dat u klacht zou neerleggen tegen hen nu blijkens uw verklaringen de autoriteiten toch niet optreden tegen de politie, diende u het antwoord alleszins schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS, p.11).

U verklaarde verder dat de politie u eind februari 2010 bij uw nicht thuis kwam zoeken nadat ze op het politiekantoor van de wijk Mokali ging informeren naar de vorderingen in het onderzoek naar de klacht die u er neerlegde tegen de familieleden van (R.A.) (gehoorverslag CGVS, p.11). De agenten zouden echter niet binnengekomen zijn en wanneer hen gezegd werd dat u er niet woonde zelfs gewoon vertrokken zijn (gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd waarom ze in dat geval de moeite namen om zich te verplaatsen, te meer ze deze vraag gewoon aan uw nicht hadden kunnen stellen toen zij bij hen ging informeren, kon u hier niet echt een verklaring voor geven en benadrukte u enkel te weten dat de politie u zoekt om u aan te houden (gehoorverslag CGVS, p.11). Voorts kan men zich ook ernstige bedenkingen maken bij het feit dat u in maart 2010 het huis van uw nicht zou verlaten hebben om naar de grote centrale markt van Kinshasa te gaan om stoffen te kopen en vervolgens naar het Lycee Technique te gaan om kleren te naaien voor uw nicht, terwijl u eerder verklaarde uit vrees voor de politie en de familie van (R.) ondergedoken te zijn bij uw nicht, waar de politie bovendien amper eind februari 2010 nog naar u op zoek zou gekomen zijn (gehoorverslag CGVS, p.9-10). Vreemd genoeg zou u bovendien ook geregeld het huis verlaten hebben om naar de kerk te gaan in de buurt (gehoorverslag CGVS, p.10), wat eveneens van aard is de door u aangehaalde "vrees voor vervolging" of "reëel risico op het lijden van ernstige schade" verder te ondermijnen.

Gevraagd wat uw belagers met u van plan zijn indien ze u zouden vinden, antwoordde u voorts dat ze u willen doden. Gevraagd waarom u in dat geval niet vermoord werd door de bandieten die u in maart 2010 ontvoerden nadat ze op u afgestuurd werden door uw belagers, antwoordde u dat deze wel degelijk dachten dat u overleden was (gehoorverslag CGVS, p.12-13). Het is echter opmerkelijk te noemen dat ze zich hier niet beter van vergewist zouden hebben en dat ze u bovendien volgens uw verklaringen nog zouden vastgebonden hebben alvorens u achter te laten, wat enigszins nutteloos lijkt indien uw belagers dachten met een lijk te maken te hebben (gehoorverslag CGVS, p.10 en 12).

Voorts dient nog opgemerkt te worden dat u in de vragenlijst van het CGVS enkel liet optekenen door de familie van (R.A.) gezocht te worden en op geen enkel ogenblik gewag maakte van enige problemen met de politie (zie vragenlijst CGVS dd. 13/04/2010). Hiermee geconfronteerd stelde u niet gevraagd te zijn geweest naar eventuele problemen met de politie (gehoorverslag CGVS, p.13). Wanneer u er vervolgens op gewezen werd dat u wel degelijk gevraagd werd naar uw vrees in geval van terugkeer en u ter zake enkel naar de familie van (R.) verwees, antwoordde u dan weer in strijd met uw eerdere verklaring dat u wel over uw problemen met de politie had gesproken maar dat dit waarschijnlijk niet neergeschreven werd door de behandelende ambtenaar (gehoorverslag CGVS, p.13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen herhaalde u wel degelijk over uw problemen met de politie te hebben gesproken (gehoorverslag CGVS, p.13). Nochtans diende u toe te geven dat het verslag u voorgelezen werd alvorens u het ondertekende als zijnde in overeenstemming met uw verklaringen (gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd waarom u in dat geval niet op te merken dat uw beweerde problemen met de politie niet neergeschreven werden, antwoordde u niet goed opgelet te hebben omdat u zich niet goed voelde (gehoorverslag CGVS, p.14), hetgeen u echter evenmin liet optekenen (zie vragenlijst CGVS dd.13/04/2010). Van een kandidaat vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag alleszins verwacht worden dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst, en dit vanaf het begin van de asielpprocedure.

Tot slot dient nog vastgesteld te worden dat u volgens uw verklaringen naliét klacht neer te leggen tegen de agenten die u verkrachtten, zelfs niet op een hoger administratief- rechtelijk niveau dan de wijkpolitie, omdat de autoriteiten toch niet zouden optreden tegen de politie (gehoorverslag CGVS, p.8). U raadpleegde evenmin een advocaat omdat u daartoe de middelen niet zou hebben (gehoorverslag CGVS, p.8), waarbij evenwel dient opgemerkt te worden dat u de middelen vond om naar Europa te reizen en u blijkens het verslag van de Dienst Grenscontrole van de Federale Politie bovendien 300 euro op zak had bij uw aankomst in België (zie verslag Federale Politie dd.09/04/2010). Tot slot stelde u evenmin de - kosteloze - hulp van een mensenrechtenbeweging gezocht te hebben omdat dergelijke bewegingen volgens u niet zouden bestaan in Kinshasa, hetgeen manifest onjuist is (gehoorverslag CGVS, p.8, informatie in uw administratief dossier). Uw verklaringen ter zake, als zou u na uw beweerdte verkrachting door een aantal politieagenten geen enkele poging ondernomen (kunnen) hebben om u tegen uw belagers te verweren, zijn in casu dan ook van aard de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw relaas verder te ondermijnen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De documenten op naam van (M.A.C.) die u gebruikte om naar Europa te reizen en die door de Federale Politie ambtshalve in beslag werden genomen, met uitzondering van de kiezerskaart van (M.A.C.), zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen daar deze enkel betrekking hebben op uw vertrek uit de DRC en verder niets toevoegen aan uw asielaanvraag. Het medisch attest van Dr. (M.) waaruit blijkt dat uw zwangerschap een medische risicozwangerschap is, is evenmin van aard de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Hoewel Dr. (M.) stelt dat uw zwangerschap “waarschijnlijk” het gevolg is van een verkrachting dient vastgesteld te worden dat hij geen uitsluitend geeft of kan geven over de precieze oorzaak van het problematisch karakter van uw zwangerschap, noch over de omstandigheden waarin u zwanger werd. Bovendien dient vastgesteld te worden dat u zelf op geen enkel ogenblik te kennen gaf zwanger te zijn als gevolg van een verkrachting en integendeel louter verklaarde dat de vader van het kind de broer is van de man van uw nicht (gehoorverslag CGVS, p.4). U legt tot slot geen enkel begin van bewijs voor van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, noch enig document dat uw identiteit zou kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielaanvragen op het feit dat uw zwangerschap een risicozwangerschap is en dat u hiervoor medisch opgevolgd wordt in België.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève, artikel 48 en volgende van de vreemdelingenwet, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het eerste onderdeel verwijst verzoekster naar het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel. Zij poneert dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende is om de weigeringsbeslissing te schragen. Volgens haar werd immers geen rekening gehouden met het medische attest van 19 mei 2010 waarin gesteld wordt dat haar zwangerschap een risicozwangerschap is die waarschijnlijk het gevolg is van een verkrachting.

In een tweede onderdeel verwijst verzoekster naar het bijkomend medisch attest van 8 juni 2010 dat aan het verzoekschrift wordt toegevoegd. Zij benadrukt dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Volgens verzoekster is de noodzakelijke gynaecologische opvolging er immers niet voorhanden. Zij stelt dat repatriëren voor februari 2011 aanleiding zal geven tot familiale vervolging en stelt “Dat de medische gezondheid van verzoekster in het risico op vervolging in aanmerking dient genomen te worden bij de overweging van toekenning van het statuut van vluchteling of op z'n minst bij de toekenning van de subsidiaire bescherming”.

2.2.1. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden het eerste en tweede onderdeel van het enig middel samen behandeld.

2.2.2. Daargelaten dat verzoekster niet nader bepaalt welk artikel werd geschonden wordt vastgesteld dat wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de voormelde wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekster voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift niet ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing doch enkel benadrukt dat zij omwille van haar zwangerschap onmogelijk gerepatriëerd kan worden. Waar verzoekster onder verwijzing naar een medisch attest aanvoert dat zij risico loopt op "familiale vervolging" wordt enerzijds vastgesteld dat zij dit niet *in concreto* onderbouwt en wordt anderzijds opgemerkt dat de stelling van de ondertekenaar van het attest dat "*repatriëring voor deze datum zal aanleiding geven tot juridische vervolging*", voor zover hij al de bevoegdheid heeft om dergelijke stellingname te doen, evenmin wordt onderbouwd.

In casu dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht motiveert dat verzoeksters verklaringen behept zijn met tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en vaagheden zodat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden asielmotieven. Ook het feit dat verzoekster voor haar vlucht naar België op geen enkel moment zou getracht hebben om bescherming te zoeken in haar land van herkomst ondermijnt, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, de geloofwaardigheid van de problemen zoals door haar uiteengezet. Voorts motiveert de bestreden beslissing met reden dat de oprechtheid van verzoeksters verklaringen eveneens wordt ondergraven in het licht van het gegeven dat zij, wanneer zij bij haar aankomst in België onderschept werd door de Dienst Grenscontrole van de Federale Politie, met geen woord repte over mogelijke asielmotieven doch slechts te kennen gaf dat zij voor haar werk als styliste op weg was naar Griekenland.

Wat betreft verzoeksters opmerking als zou de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening hebben gehouden met het medische attest van 19 mei 2010, benadrukt verwerende partij terecht dat in de bestreden beslissing de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid uitdrukkelijk wordt gevestigd op het feit dat verzoeksters zwangerschap een risicozwangerschap is. De commissaris-generaal motiveert met recht dat dit attest geen uitsluitel geeft over de oorzaak van het problematisch karakter van haar zwangerschap noch over de omstandigheden waarin zij zwanger werd, alsmede dat verzoekster zelf niet te kennen gaf zwanger te zijn ingevolge een verkrachting doch louter aangaf dat de vader van het kind de broer is van de man van haar nicht. Het nieuwe medische attest dat verzoekster aan onderhavig verzoekschrift toevoegt, vermag niet de motieven van de bestreden beslissing in positieve zin om te buigen. Het is immers evenmin van die aard dat het de geloofwaardigheid van haar asielrelaas zou kunnen herstellen.

Daar waar verzoekster stelt dat de noodzakelijke gynaecologische opvolging in haar land van herkomst niet aanwezig is en zij hierdoor alleen al in aanmerking dient te komen voor het statuut van vluchteling of op zijn minst het subsidiaire beschermingsstatuut, wordt verweerder bijgetreden waar deze stelt dat de medische problemen van verzoekster geen verband houden met de criteria in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Zij dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure.

Verzoekster beperkt zich in onderhavig verzoekschrift tot het herhalen van slechts één enkel aspect van haar asielaanvraag, met name haar problematische zwangerschap, zonder zelfs maar te trachten de overige motieven van de bestreden beslissing concreet te weerleggen. Zij beperkt zich dienaangaande tot een algemene uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht en de bewijslast doch dergelijk verweer is niet dienstig om de motieven in kwestie aan te vechten. De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Gelet op wat voorafgaat, is de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van verzoeksters asielmotieven bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die een afdoende motivering inhouden. De bestreden motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd door de Raad overgenomen.

De opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aanvaard, aangezien verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken in het administratief dossier.

2.2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoekster geen andere elementen aan dan degene aan de grondslag van haar asielaanvraag. Gelet op de hoger gedane vaststellingen omtrent dit relaas (zie sub 2.2.3.) en de elementen in het administratief dossier mede in acht genomen, toont zij niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS